ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 9ης Σεπτεμβρίου 2015*

«Αίτηση αναίρεσης — Σύμβαση για τη χορήγηση κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής για ένα πρόγραμμα στον τομέα της ιατρικής συνεργασίας — Απόφαση της Επιτροπής να αναζητήσει ένα μέρος των προκαταβολών — Προσφυγή ακύρωσης — Απαράδεκτο»

Στην υπόθεση C-506/13 P,

με αντικείμενο αίτηση αναίρεσης δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που υποβλήθηκε στις 11 Σεπτεμβρίου 2013,

Λητώ Μαιευτικό Γυναικολογικό και Χειρουργικό Κέντρο ΑΕ, με έδρα την Αθήνα (Ελλάδα), εκπροσωπούμενη από την Ε. Τζαννίνη, δικηγόρο,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από την S. Lejeune, επικουρούμενη από την Ε. Πετρίτση, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Tizzano, πρόεδρο τμήματος, S. Rodin, A. Borg Barthet, M. Berger και F. Biltgen (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Cruz Villalón

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 24ης Φεβρουαρίου 2015,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναίρεσης, η Λητώ Μαιευτικό Γυναικολογικό και Χειρουργικό Κέντρο ΑΕ (στο εξής: εταιρία Λητώ) ζητεί την αναίρεση της απόφασης που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην υπόθεση Λητώ Μαιευτικό Γυναικολογικό και Χειρουργικό Κέντρο κατά Επιτροπής (T-552/11, EU:T:2013:349, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση) και με την οποία το Γενικό Δικαστήριο αφενός απέρριψε την προσφυγή που είχε ασκήσει η νυν αναιρεσείουσα με αίτημα την ακύρωση του χρεωστικού σημειώματος που είχε εκδώσει η Ευρωπαϊκή Επιτροπή στις 9 Σεπτεμβρίου 2011 για την ανάκτηση του ποσού των 83 001,09 ευρώ που είχε καταβληθεί στη νυν αναιρεσείουσα στο πλαίσιο κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής για ένα πρόγραμμα στον τομέα της ιατρικής συνεργασίας (στο εξής: χρεωστικό σημείωμα) και αφετέρου δέχθηκε την ανταγωγή με την οποία το θεσμικό αυτό όργανο ζητούσε να υποχρεωθεί η εταιρία Λητώ να καταβάλει το εν λόγω ποσό και τους σχετικούς τόκους υπερημερίας.

Ιστορικό της διαφοράς

2 Το ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται στις σκέψεις 1 έως 8 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης ως εξής:

«1 Η προσφεύγουσα [η εταιρία Λητώ] είναι μαιευτήριο ειδικευμένο στους τομείς της μαιευτικής, της γυναικολογίας και της χειρουργικής. Η προσφεύγουσα είναι μέλος [κοινοπραξίας] η οποία, στις 12 Μαΐου 2004, συνήψε με την Επιτροπή [...] τη σύμβαση C510743 για πρόγραμμα καλούμενο Ward In Hand (WIH) [στο εξής: πρόγραμμα ή έργο WIH], σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή αναλάμβανε τη χορήγηση της χρηματικής συνδρομής της με την καταβολή σειράς δόσεων (στο εξής: σύμβαση). Το πρόγραμμα [WIH] άρχισε την 1η Μαΐου 2004 και ολοκληρώθηκε στις 31 Ιανουαρίου 2006. Στο πλαίσιο του προγράμματος [αυτού], η Επιτροπή κατέβαλε στην προσφεύγουσα, ως χρηματοδοτική συνδρομή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το συνολικό ποσό των 99 349,50 ευρώ.

2 Κατά το άρθρο 5, παράγραφος 1, της συμβάσεως, η σύμβαση αυτή διέπεται από το βελγικό δίκαιο. Εξάλλου, κατά το άρθρο 5, παράγραφος 2, αυτής, το Γενικό Δικαστήριο και, σε περίπτωση ασκήσεως αναιρέσεως, το Δικαστήριο είναι τα μόνα αρμόδια για την επίλυση κάθε διαφοράς μεταξύ, αφενός, της Ένωσης, και αφετέρου, των μελών της [κοινοπραξίας], σχετικά με το κύρος, την εφαρμογή ή την ερμηνεία της συμβάσεως.

3 Με έγγραφο της 29ης Απριλίου 2009, η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι επρόκειτο να υποβληθεί σε οικονομικό έλεγχο σχετικά με τη συμμετοχή της στο πρόγραμμα WIH. Από το έγγραφο αυτό προκύπτει ότι η προσφεύγουσα έπρεπε να προσκομίσει, κατά τον έλεγχο αυτό, μεταξύ άλλων, τα φύλλα χρόνου εργασίας του προσωπικού που χρησιμοποίησε στο πλαίσιο του προγράμματος [αυτού]. Κατά τον οικονομικό έλεγχο, ο οποίος διενεργήθηκε από τις 4 έως τις 6 Αυγούστου 2009, η προσφεύγουσα δεν υπέβαλε τα φύλλα χρόνου εργασίας με τις ώρες εργασίας του προσωπικού της, για τις οποίες ζητούσε την απόδοση των δαπανών.

4 Με έγγραφο της 20ής Οκτωβρίου 2009, η Επιτροπή κοινοποίησε στην προσφεύγουσα το σχέδιο εκθέσεως οικονομικού ελέγχου, όπου επισήμαινε ότι δεν υπήρχαν τα φύλλα χρόνου εργασίας, και την κάλεσε να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της. Με [ηλεκτρονικά μηνύματα] της 13ης και της 16ης Νοεμβρίου 2009, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί των πορισμάτων του ελέγχου, καθώς και φύλλα χρόνου εργασίας αναφερόμενα στις εργασίες που απαιτήθηκαν για το πρόγραμμα [WIH]. Με έγγραφο της 23ης Δεκεμβρίου 2009, στο οποίο επισυνάφθηκε η τελική έκθεση οικονομικού ελέγχου, η Επιτροπή ενέμεινε στα πορίσματα που είχαν διατυπωθεί στο σχέδιο εκθέσεως οικονομικού ελέγχου.

5 Στις 25 Οκτωβρίου 2010 η Επιτροπή απηύθυνε στην προσφεύγουσα έγγραφο με το οποίο την ενημέρωσε για την πρόθεσή της να κινήσει τη διαδικασία ανακτήσεως και την κάλεσε να της επιστρέψει το ποσό των 93 778,90 ευρώ. Με έγγραφο της 15ης Νοεμβρίου 2010, η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή να επανεξετάσει και να δεχτεί τις παρατηρήσεις τις οποίες της είχε υποβάλει προηγουμένως.

6 Με έγγραφο της 24ης Μαΐου 2011, κατόπιν εξετάσεως των αποδεικτικών στοιχείων που υπέβαλε η προσφεύγουσα, η Επιτροπή δέχτηκε τη συμμετοχή ενός μέλους του προσωπικού, του κυρίου Β., στο πρόγραμμα [WIH] και αναγνώρισε προς απόδοση τις ώρες εργασίας του στο πλαίσιο του προγράμματος [αυτού], υπογραμμίζοντας, όμως, ότι οι συναφείς συμβατικές υποχρεώσεις δεν είχαν τηρηθεί. Εξάλλου, η Επιτροπή αναγνώρισε προς απόδοση έμμεσες δαπάνες σε ποσοστό έως και 20 % των αναγνωρισμένων αμέσων δαπανών. Κατά συνέπεια, το προς [επιστροφή] ποσό μειώθηκε στα 83 001,09 ευρώ. Η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της με έγγραφο της 17ης Ιουνίου 2011.

7 Επειδή, όμως, η Επιτροπή έκρινε ότι η απάντηση της προσφεύγουσας δεν παρέσχε κανένα νέο στοιχείο ικανό να αποδείξει τις ώρες εργασίας που παρείχαν τα λοιπά μέλη του προσωπικού στο πλαίσιο του προγράμματος [WIH], απηύθυνε στην προσφεύγουσα, με έγγραφο της 17ης Αυγούστου 2011, τις τελικές παρατηρήσεις της. Τέλος, στις 16 Σεπτεμβρίου 2011, η Επιτροπή κοινοποίησε στην προσφεύγουσα [το χρεωστικό σημείωμα], με το οποίο την κάλεσε να επιστρέψει το ποσό των 83 001,09 ευρώ έως τις 24 Οκτωβρίου 2011 [...].

8 Με έγγραφο της 3ης Νοεμβρίου 2011, το οποίο η προσφεύγουσα παρέλαβε στις 15 Νοεμβρίου 2011, η Επιτροπή τής υπενθύμισε την απαίτησή της, υπογραμμίζοντας ότι επ' αυτής οφείλονται τόκοι έως 5 % κατ' έτος, ήτοι 11,37 ευρώ ανά ημέρα καθυστερήσεως, και ότι, στις 18 Νοεμβρίου 2011, οι απαιτητοί τόκοι ανέρχονταν σε 284,25 ευρώ.»

Η προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

3 Η εταιρία Λητώ, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Οκτωβρίου 2011, άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση του χρεωστικού σημειώματος.

4 Η Επιτροπή, με το υπόμνημα αντίκρουσης που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 13 Ιανουαρίου 2012, άσκησε ανταγωγή, με αίτημα να υποχρεωθεί η εταιρία Λητώ να επιστρέψει ένα μέρος της χρηματοδοτικής συνδρομής που της είχε καταβληθεί στο πλαίσιο του προγράμματος WIH και να καταβάλει τους σχετικούς τόμους υπερημερίας.

5 Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τις σκέψεις 17 έως 31 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι από τα στοιχεία του φακέλου της υπόθεσης δεν μπορούσε να συναχθεί ότι το χρεωστικό σημείωμα αποσκοπεί στην παραγωγή δεσμευτικών έννομων αποτελεσμάτων που υπερβαίνουν τα αποτελέσματα της σύμβασης και προϋποθέτουν την άσκηση των προνομίων δημόσιας εξουσίας που έχουν απονεμηθεί στο θεσμικό αυτό όργανο ως διοικητική αρχή. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε συνεπώς ότι το χρεωστικό σημείωμα αυτό δεν περιλαμβάνεται μεταξύ των πράξεων των οποίων η ακύρωση μπορεί να ζητηθεί βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ και, κατόπιν αυτού, απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή ακύρωσης της εταιρίας Λητώ.

6 Στις σκέψεις 32 έως 81 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε την ανταγωγή που είχε ασκήσει η Επιτροπή λόγω της μη εκπλήρωσης από την εταιρία Λητώ των συμβατικών υποχρεώσεών της, και ειδικότερα της υποχρέωσης που της επέβαλλε το άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α', των γενικών όρων της σύμβασης σχετικά με την τήρηση των φύλλων χρόνου εργασίας και την καταγραφή των ωρών εργασίας του προσωπικού στο πλαίσιο του προγράμματος WIH. Το Γενικό Δικαστήριο, αφού ολοκλήρωσε την ανάλυσή του, έκρινε την ανταγωγή βάσιμη.

7 Κατόπιν αυτού, το Γενικό Δικαστήριο επέβαλε στην εταιρία Λητώ την υποχρέωση να καταβάλει στην Επιτροπή το ποσό των 83 001,09 ευρώ ως κεφάλαιο, καθώς και τόκους υπερημερίας με επιτόκιο 5 % από την 25η Οκτωβρίου 2011 έως την ολοσχερή εξόφληση της κύριας οφειλής.

Αιτήματα των διαδίκων ενώπιον του Δικαστηρίου

8 Η εταιρία Λητώ ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, να δικάσει την υπόθεση κατ' ουσία και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

9 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναίρεσης και να καταδικάσει την εταιρία Λητώ στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αίτησης αναίρεσης

Επί του πρώτου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

10 Με τον πρώτο λόγο αναίρεσης, ο οποίος αφορά την εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η εταιρία Λητώ προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε νομικό σφάλμα, καθόσον δέχθηκε ότι το περιεχόμενο του χρεωστικού σημειώματος συνίστατο απλώς και μόνο στην άσκηση των δικαιωμάτων που αντλεί η Επιτροπή από τις διατάξεις της σύμβασης, ενώ έπρεπε να διαπιστώσει ότι το εν λόγω σημείωμα εξέφραζε την άσκηση από το θεσμικό αυτό όργανο των προνομίων του ως οργάνου δημόσιας εξουσίας. Κατά την αναιρεσείουσα, το χρεωστικό σημείωμα, το οποίο εκδόθηκε με σκοπό την παραγωγή εκτελεστών αποτελεσμάτων σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 299 ΣΛΕΕ, συνιστά πράξη της οποίας τη νομιμότητα πρέπει να εξετάζει ο δικαστής της Ένωσης στο πλαίσιο προσφυγής ακύρωσης ασκούμενης βάσει του άρθρου 263 ΣΕΕ.

11 Συναφώς, η εταιρία Λητώ υπενθυμίζει αφενός ότι η Επιτροπή επιφυλάχθηκε, με το άρθρο 19, παράγραφος 5, των γενικών όρων της σύμβασης, του δικαιώματός της να εκδίδει εκτελεστές πράξεις υπό την έννοια του άρθρου 299 ΣΛΕΕ. Με δεδομένο τον αμφίσημο χαρακτήρα του επίμαχου εγγράφου, πράγμα που αναγνώρισε και το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 29 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, έπρεπε, εν πάση περιπτώσει, να γίνει δεκτή η προσφυγή της εταιρίας Λητώ, ώστε να διασφαλιστεί το δικαίωμα δικαστικής προστασίας που κατοχυρώνεται στο άρθρο 47, πρώτο εδάφιο, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).

12 Αφετέρου, το γεγονός ότι στο ίδιο το σώμα του χρεωστικού σημειώματος γίνεται επίσης ρητή αναφορά της δυνατότητας της Επιτροπής να κάνει χρήση της διαδικασίας του άρθρου 299 ΣΛΕΕ έπρεπε να οδηγήσει το Γενικό Δικαστήριο να δεχτεί, κατ' εφαρμογή της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, ότι η προσφυγή της εταιρίας Λητώ είχε ασκηθεί παραδεκτώς.

13 Η εταιρία Λητώ προσθέτει ότι το Γενικό Δικαστήριο, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι η καταληκτική ημερομηνία που είχε καθορίσει μονομερώς η Επιτροπή με το χρεωστικό σημείωμα αποτελεί το σημείο έναρξης της τοκοφορίας, δέχθηκε έμμεσα, με τις σκέψεις 73 και 77 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι το χρεωστικό σημείωμα έχει εκτελεστό χαρακτήρα και δεν συνιστά συνεπώς ένα καθαρά πληροφοριακό έγγραφο.

14 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο πρώτος λόγος αναίρεσης, ο οποίος δεν έχει καμία νομική βάση, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος. Επικουρικά, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, αφού το Γενικό Δικαστήριο παρέπεμψε στη συλλογιστική που ακολούθησε στη διάταξη που εξέδωσε στην υπόθεση Λητώ

Μαιευτικό Γυναικολογικό και Χειρουργικό Κέντρο ΑΕ κατά Επιτροπής (T-353/10, EU:T:2011:589), και αφού η διάταξη αυτή έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου, δεν μπορεί πλέον να αμφισβητείται ότι το χρεωστικό σημείωμα αποτελεί μη εκτελεστή προπαρασκευαστική πράξη πληροφοριακού χαρακτήρα.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

15 Με τον πρώτο λόγο αναίρεσης, η εταιρία Λητώ ισχυρίζεται κατ' ουσία ότι το Γενικό Δικαστήριο, δεχόμενο ότι το χρεωστικό σημείωμα δεν έχει τα χαρακτηριστικά πράξης που μπορεί να προσβληθεί βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, υπέπεσε σε νομικό σφάλμα.

16 Κατά πάγια νομολογία, η προσφυγή ακύρωσης κατά το άρθρο 263 ΣΛΕΕ μπορεί να ασκείται κατά όλων των πράξεων των θεσμικών οργάνων, ανεξάρτητα από τη φύση ή τη μορφή τους, οι οποίες αποσκοπούν στην παραγωγή δεσμευτικών έννομων αποτελεσμάτων, ικανών να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική του κατάσταση (βλ. επ' αυτού αποφάσεις IBM κατά Επιτροπής, 60/81, EU:C:1981:264, σκέψη 9, και Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, C-362/08 P, EU:C:2010:40, σκέψη 51).

17 Η προσφυγή ακύρωσης αποσκοπεί να εξασφαλίσει την τήρηση του δικαίου κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή της Συνθήκης ΛΕΕ και συνεπώς θα ήταν αντίθετο προς τον σκοπό αυτό να ερμηνεύονται στενά οι προϋποθέσεις παραδεκτού της προσφυγής και να περιορίζεται η άσκησή της μόνο στις κατηγορίες πράξεων που αναφέρει το άρθρο 288 ΣΛΕΕ (βλ. επ' αυτού IBM κατά Επιτροπής, 60/81, EU:C:1981:264, σκέψη 8).

18 Η αρμοδιότητα αυτή του δικαστή της Ένωσης να ερμηνεύει και να εφαρμόζει τις διατάξεις της Συνθήκης δεν ισχύει εντούτοις, όταν η νομική κατάσταση του προσφεύγοντος εντάσσεται σε ένα πλαίσιο συμβατικών σχέσεων που διέπονται από μια εθνική νομοθεσία την οποία έχουν ορίσει οι συμβαλλόμενοι.

19 Συγκεκριμένα, αν ο δικαστής της Ένωσης κήρυσσε εαυτόν αρμόδιο να αποφαίνεται επί προσφυγών ακύρωσης πράξεων που εντάσσονται σε ένα καθαρά συμβατικό πλαίσιο, θα υπήρχε ο κίνδυνος όχι μόνο να καθίσταται κενό περιεχομένου το άρθρο 272 ΣΛΕΕ, το οποίο επιτρέπει την απονομή αρμοδιότητας στον δικαστή της Ένωσης βάσει ρήτρας διαιτησίας, αλλά και να επεκτείνεται, στις περιπτώσεις στις οποίες η σύμβαση δεν θα περιελάμβανε τέτοια ρήτρα, η αρμοδιότητα του δικαστή της Ένωσης πέρα από τα όρια που έχει χαράξει το άρθρο 274 ΣΛΕΕ, το οποίο απονέμει στα εθνικά δικαστήρια τη γενική αρμοδιότητα επίλυσης των διαφορών στις οποίες η Ένωση είναι διάδικος (βλ. επ' αυτού απόφαση Maag κατά Επιτροπής, 43/84, EU:C:1985:328, σκέψη 26).

20 Από τα παραπάνω συνάγεται ότι, όταν έχει συναφθεί σύμβαση μεταξύ του προσφεύγοντος και ενός θεσμικού οργάνου, μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ μόνο στην περίπτωση που η προσβαλλόμενη πράξη αποσκοπεί στην παραγωγή δεσμευτικών έννομων αποτελεσμάτων εκτός των ορίων της συμβατικής σχέσης που συνδέει τους συμβαλλόμενους, αποτελεσμάτων που συναρτώνται προς την άσκηση προνομίων δημόσιας εξουσίας, οι οποίες απονέμονται στο συμβαλλόμενο θεσμικό όργανο ως διοικητική αρχή.

21 Στο σημείο αυτό πρέπει να τονιστεί ότι, όταν ένα θεσμικό όργανο, και ειδικότερα η Επιτροπή, επιλέγει, ως μέσο χορήγησης χρηματοδοτικής συνδρομής, τη σύναψη σύμβασης στο πλαίσιο του άρθρου 272 ΣΛΕΕ, έχει την υποχρέωση να μην εξέρχεται του πλαισίου αυτού. Έτσι, το όργανο αυτό είναι, μεταξύ άλλων, υποχρεωμένο να αποφεύγει τη χρήση, στο πλαίσιο των σχέσεών του με τους αντισυμβαλλόμενούς του, διφορούμενων φράσεων, οι οποίες θα μπορούσαν να εκλαμβάνονται από τα συμβαλλόμενα μέρη ως απόρροια εξουσιών για μονομερή λήψη αποφάσεων που εξέρχονται των ορίων που θέτουν οι διατάξεις της σύμβασης.

22 Εν προκειμένω, όπως τόνισε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 28 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, από κανένα στοιχείο του φακέλου της υπόθεσης δεν μπορεί να συναχθεί ότι η Επιτροπή ενήργησε κάνοντας χρήση των προνομίων δημόσιας εξουσίας που έχει.

23 Όσον αφορά ειδικότερα το χρεωστικό σημείωμα, από τις σκέψεις 25 και 26 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι το σημείωμα αυτό εντάσσεται στο πλαίσιο της σύμβασης, καθόσον σκοπός του είναι η είσπραξη μιας απαίτησης που βασίζεται στις διατάξεις της εν λόγω σύμβασης. Συγκεκριμένα, το χρεωστικό σημείωμα έχει την έννοια της όχλησης, με αναφορά της καταληκτικής ημερομηνίας και των όρων πληρωμής, και δεν μπορεί να εξομοιωθεί με εκτελεστό τίτλο, μολονότι αναφέρει την προβλεπόμενη στο άρθρο 299 ΣΛΕΕ αναγκαστική εκτέλεση ως μια από τις πιθανές εναλλακτικές λύσεις που θα μπορούσε να επιλέξει η Επιτροπή στην περίπτωση μη συμμόρφωσης του οφειλέτη μέχρι την καταληκτική ημερομηνία.

24 Επομένως, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε, στη σκέψη 28 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, στο συμπέρασμα ότι το χρεωστικό σημείωμα δεν παράγει έννομα αποτελέσματα απορρέοντα από την άσκηση προνομίων δημόσιας εξουσίας, αλλά πρέπει, αντίθετα, να γίνει δεκτό ότι το σημείωμα αυτό είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με τις συμβατικές σχέσεις μεταξύ της Επιτροπής και της εταιρίας Λητώ.

25 Από τα παραπάνω προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο, δεχόμενο, με τη σκέψη 30 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι δεν μπορεί να ασκηθεί εγκύρως ενώπιόν του προσφυγή βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, δεν υπέπεσε σε νομικό σφάλμα.

26 Επιπλέον, πρέπει να τονιστεί ότι, ανεξάρτητα από το γεγονός ότι το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε, με τη σκέψη 29 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι το χρεωστικό σημείωμα ήταν διφορούμενο, το δικαίωμα για αποτελεσματική ένδικη προστασία, το οποίο έχει κατοχυρωθεί με το άρθρο 47, πρώτο εδάφιο, του Χάρτη, ουδόλως θίγεται από αυτό. Πράγματι, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, σκοπός του άρθρου αυτού δεν είναι η τροποποίηση του συστήματος δικαστικού ελέγχου που προβλέπουν οι Συνθήκες, και συγκεκριμένα οι κανόνες περί παραδεκτού των προσφυγών ή αγωγών που ασκούνται απευθείας ενώπιον του δικαιοδοτικού οργάνου της Ένωσης, όπως απορρέει επίσης από τις επεξηγήσεις τις σχετικές με το άρθρο αυτό, οι οποίες πρέπει, σύμφωνα με τα άρθρα 6, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, ΣΕΕ και 52, παράγραφος 7, του Χάρτη, να λαμβάνονται υπόψη για την ερμηνεία του (απόφαση Inuit Tapiriit Kanatami κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-583/11 P, EU:C:2013:625, σκέψη 97, και διάταξη von Storch κ.λπ. κατά ΕΚΤ, C-64/14 P, EU:C:2015:300, σκέψη 55).

27 Όσον αφορά το επιχείρημα της εταιρίας Λητώ ότι το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, υπενθυμίζεται ότι, αν και, σύμφωνα με πάγια νομολογία, η δυνατότητα επίκλησης της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης παρέχεται σε όλους τους επιχειρηματίες στους οποίους ένα θεσμικό όργανο δημιούργησε βάσιμες προσδοκίες ως προς τη διατήρηση μιας υπάρχουσας κατάστασης (βλ. επ' αυτού απόφαση Di Lenardo και Dilexport, C-37/02 και C-38/02, EU:C:2004:443, σκέψη 70 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), η εταιρία Λητώ δεν απέδειξε εντούτοις με ποιον τρόπο η Επιτροπή τής δημιούργησε τέτοιες προσδοκίες, ώστε να θεωρηθεί παραδεκτή η προσφυγή ακύρωσης που άσκησε η εταιρία αυτή.

28 Ως προς το επιχείρημα σχετικά με την ημερομηνία έναρξης της κεφαλαιοποίησης των τόκων υπερημερίας, το οποίο βάλλει κατά των σκέψεων 73 έως 77 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η εξέτασή του ενδείκνυται να γίνει στο πλαίσιο του τρίτου λόγου αναίρεσης.

29 Από τα παραπάνω προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δεύτερου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

30 Με τον δεύτερο λόγο αναίρεσης, ο οποίος αφορά την ύπαρξη πλάνης περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή της νομικής έννοιας «αχρεωστήτως καταβληθέν ποσό», η εταιρία Λητώ προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παραμόρφωσε, στις σκέψεις 47 έως 69 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, την έννοια της αναζήτησης του αχρεωστήτως καταβληθέντος, όπως η έννοια αυτή προβλέπεται στο άρθρο 1376 του βελγικού Αστικού Κώδικα, και ότι την εφάρμοσε εσφαλμένα στα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης.

31 Η εταιρία Λητώ ισχυρίζεται, αφενός, ότι για την πλήρωση των προϋποθέσεων εφαρμογής του άρθρου 1376 του βελγικού Αστικού Κώδικα απαιτείται είτε η εκ πλάνης είτε η εσκεμμένη είσπραξη αχρεωστήτου ποσού, δηλαδή η συνδρομή ενός υποκειμενικού στοιχείου που δεν υφίσταται εν προκειμένω. Αφετέρου, ο κρίσιμος χρόνος για τον χαρακτηρισμό μιας καταβολής ως αχρεώστητης ανάγεται στο χρονικό σημείο της είσπραξης, δηλαδή στην παράδοση του έργου WIH. Η εταιρία Λητώ εκτιμά ότι η μη προσκόμιση των φύλλων χρόνου εργασίας δεν μπορεί να εξομοιωθεί με μη παράδοση του έργου.

32 Η εταιρία Λητώ θεωρεί ότι κακώς το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, με τη σκέψη 56 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τα ex post υποβληθέντα φύλλα χρόνου εργασίας, τα οποία έφεραν το λογότυπο της εταιρίας και αποδείκνυαν έτσι την αυθεντικότητά τους. Η εταιρία Λητώ υπενθυμίζει ότι, λόγω της συγχώνευσής της με τις επιχειρήσεις του ομίλου MIG, δεν είχε τη δυνατότητα, κατά τον χρόνο διενέργειας του οικονομικού ελέγχου, να ανακτήσει τα σχετικά ηλεκτρονικά αρχεία.

33 Επιπλέον, η εταιρία Λητώ υποστηρίζει ότι καλόπιστα είχε σχηματίσει την πεποίθηση ότι η Επιτροπή είχε παραιτηθεί από τις αξιώσεις της, αφού το όργανο αυτό δεν είχε λάβει κανένα μέτρο επί σχεδόν πέντε έτη από την παράδοση του έργου WIH.

34 Κατά την Επιτροπή, επιβάλλεται η από κοινού ανάλυση του δεύτερου, του τέταρτου, του πέμπτου, του έκτου και του όγδοου λόγου αναίρεσης, ώστε όλοι αυτοί οι λόγοι να απορριφθούν ως απαράδεκτοι, διότι αποσκοπούν στην επανεκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων, δεν παραθέτουν τα επικρινόμενα στοιχεία ούτε συνιστούν επίκριση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, αλλά αποτελούν επανάληψη κατά γράμμα των ισχυρισμών που διατυπώθηκαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

35 Επικουρικά, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι από τις σκέψεις 56 έως 59 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο ούτε αλλοίωσε ούτε παραμόρφωσε το περιεχόμενο των προσκομισθέντων αποδεικτικών μέσων απορρίπτοντας τα φύλλα χρόνου εργασίας που είχε υποβάλει ex post η εταιρία Λητώ και τις περιοδικές εκθέσεις προόδου που στέλνονταν στην Επιτροπή κατά τη διάρκεια της εκτέλεσης του προγράμματος WIH.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

36 Όσον αφορά την υπαγωγή στην έννοια «αχρεωστήτως καταβληθέν ποσό», το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε, με τις σκέψεις 48 έως 50 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τις διατάξεις της σύμβασης και ειδικότερα τα άρθρα 13, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, και 14, παράγραφος 1, στοιχείο α′, τρίτο εδάφιο, των γενικών όρων της σύμβασης, δυνάμει των οποίων η εταιρία Λητώ όφειλε να τηρεί αρχείο των ωρών εργασίας που χρέωνε στο πρόγραμμα WIH, πιστοποιούμενο τουλάχιστον μηνιαίως από πρόσωπο που να έχει οριστεί ή εξουσιοδοτηθεί προς τούτο.

37 Το Γενικό Δικαστήριο, αφού τόνισε, με τη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τη σημασία των σχετικών με τις χρηματοδοτικές προϋποθέσεις δεσμεύσεων, διαπίστωσε, στις σκέψεις 52 και 53 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι από την τελική έκθεση οικονομικού ελέγχου προκύπτει ότι η εταιρία Λητώ δεν είχε τηρήσει σε αρχείο τις ώρες εργασίας σύμφωνα με τους όρους της σύμβασης.

38 Το Γενικό Δικαστήριο, με τις σκέψεις 55 και 56 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, απέρριψε τα επιχειρήματα της εταιρίας Λητώ σχετικά με την αδυναμία προσκόμισης των φύλλων χρόνου εργασίας λόγω της συγχώνευσής της. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι τα φύλλα χρόνου εργασίας που είχε υποβάλει ex post η εταιρία Λητώ δεν φέρουν ημερομηνία ούτε είναι πιστοποιημένα από ορισμένο προς τούτο πρόσωπο, παρά τα ρητώς προβλεπόμενα στο άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α', των γενικών όρων της σύμβασης, οπότε δεν μπορούν να γίνουν δεκτά ως αποδεικτικά μέσα για τη διαπίστωση των ωρών εργασίας που διατέθηκαν στο πρόγραμμα WIH.

39 Καθόσον η εταιρία Λητώ διατυπώνει, στο πλαίσιο του υπό εξέταση λόγου αναίρεσης, το ίδιο επιχείρημα που είχε ήδη αναπτύξει πρωτοδίκως, χωρίς να αποδεικνύει σε τι συνίσταται η πλάνη στην οποία θεωρεί ότι υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 55 και 56 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το επιχείρημα αυτό πρέπει, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, να απορριφθεί ως απαράδεκτο (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση Interporc κατά Επιτροπής, C-41/00 P, EU:C:2003:125, σκέψη 16).

40 Όσον αφορά την αιτίαση σχετικά με την παραμόρφωση της έννοιας της αναζήτησης του αχρεωστήτως καταβληθέντος, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

41 Συγκεκριμένα, δεν μπορεί να καταλογίζεται στο Γενικό Δικαστήριο ότι παραμόρφωσε το περιεχόμενο των διατάξεων του βελγικού δικαίου για τον λόγο ότι δέχθηκε με τη σκέψη 64 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης ότι η προσκόμιση των φύλλων χρόνου εργασίας συνιστά αμιγώς συμβατική υποχρέωση, της οποίας η μη εκπλήρωση αποτελεί παράβαση της σύμβασης που μπορεί να συνεπάγεται την υποχρέωση επιστροφής των προκαταβολών.

42 Κατά συνέπεια, επιτρέπεται να προβληθεί η αξίωση επιστροφής των καταβληθέντων ποσών, ανεξάρτητα από την ημερομηνία παράδοσης του έργου WIH ή από την ύπαρξη υπαιτιότητας, η οποία, κατά την αναιρεσείουσα, προβλέπεται από τη βελγική νομοθεσία ως προϋπόθεση της αναζήτησης του αχρεωστήτως καταβληθέντος.

43 Επιπλέον, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατέθηκε ανωτέρω στη σκέψη 27, η εταιρία Λητώ δεν μπορεί να επικαλεστεί την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, αφού η Επιτροπή δεν της είχε δώσει συγκεκριμένες διαβεβαιώσεις σχετικά με την τύχη της αξίωσής της για την επιστροφή του αχρεωστήτως καταβληθέντος.

44 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

45 Με τον τρίτο λόγο αναίρεσης, η εταιρία Λητώ προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παραβίασε τις θεμελιώδεις αρχές του δικαίου της Ένωσης, και ειδικότερα ότι προσέβαλε το δικαίωμα ακρόασης και το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη, καθόσον με τις σκέψεις 73 έως 77 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης την υποχρέωσε να καταβάλει τόκους υπερημερίας, χωρίς να λάβει υπόψη του τα επιχειρήματά της ότι το χρεωστικό σημείωμα, που αποτελεί καθαρά πληροφοριακό έγγραφο, δεν μπορεί να τάσσει καταληκτική ημερομηνία για την πληρωμή, η μη τήρηση της οποίας να συνεπάγεται την έναρξη της τοκοφορίας.

46 Η εταιρία Λητώ ισχυρίζεται ότι το χρονικό σημείο της έναρξης της κεφαλαιοποίησης των τόκων αυτών είναι παράνομο, καθόσον καθορίστηκε μονομερώς από την Επιτροπή με το χρεωστικό σημείωμα, δηλαδή με έγγραφο που χαρακτηρίστηκε από το Γενικό Δικαστήριο ως καθαρά «πληροφοριακό». Η εταιρία Λητώ προσθέτει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν αιτιολόγησε επαρκώς την εκτίμησή του σε σχέση με το επιτόκιο ή το χρονικό σημείο της έναρξης της κεφαλαιοποίησης των τόκων αυτών.

47 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο έθεσε στους διαδίκους συγκεκριμένες ερωτήσεις σχετικά με το επιτόκιο και έλαβε υπόψη του, κατά την ανάλυση στην οποία προέβη, τα επιχειρήματα των διαδίκων.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

48 Υπενθυμίζεται ευθύς εξαρχής ότι η αρχή της εκατέρωθεν ακροάσεως δεν συνεπάγεται ότι ο δικαστής πρέπει να ενσωματώσει πλήρως στην απόφασή του όλους τους ισχυρισμούς κάθε διαδίκου. Το δικαίωμα αυτό συνεπάγεται πάντως την υποχρέωση του δικαστή να αποφανθεί επί των αιτημάτων της προσφυγής και να αιτιολογήσει την απόφασή του, αφού προηγουμένως ακούσει τους ισχυρισμούς των διαδίκων και εκτιμήσει τα αποδεικτικά στοιχεία (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις Schröder κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-221/97 P, EU:C:1998:597, σκέψη 24, και Technische Glaswerke Ilmenau κατά Επιτροπής, C-404/04 P, EU:C:2007:6, σκέψη 125).

49 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να εξακριβωθεί κατά πόσον το Γενικό Δικαστήριο, αποφαινόμενο επί των τόκων υπερημερίας με τις σκέψεις 73 έως 77 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ενήργησε σύμφωνα με τις απαιτήσεις αυτές.

50 Συναφώς πρέπει να τονιστεί ότι το Γενικό Δικαστήριο, με τις σκέψεις 74 έως 77 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, εφάρμοσε το άρθρο 19, παράγραφος 2, των γενικών όρων της σύμβασης. Όπως προκύπτει συγκεκριμένα από τη σκέψη 44 της εν λόγω απόφασης, η ρήτρα αυτή προβλέπει ότι οι τόκοι υπερημερίας καλύπτουν το χρονικό διάστημα από την επαύριο της ημερομηνίας που όρισε η Επιτροπή για την καταβολή του οφειλόμενου ποσού μέχρι την ημερομηνία της καταβολής ολόκληρου του ποσού αυτού. Η εν λόγω ρήτρα προβλέπει επίσης ότι, αν δεν πραγματοποιηθεί η πληρωμή μέχρι την ημερομηνία που έχει ορίσει η Επιτροπή, το ποσό που οφείλει ο αντισυμβαλλόμενος καθίσταται τοκοφόρο και το σχετικό επιτόκιο είναι το αναφερόμενο στο άρθρο 3, παράγραφος 6, των γενικών αυτών όρων, το οποίο ορίζει ότι το εφαρμοστέο επιτόκιο είναι το επιτόκιο που εφαρμόζει η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) για τις κύριες πράξεις αναχρηματοδότησης, προσαυξημένο κατά 3,5 %.

51 Δεν αμφισβητείται ότι η εταιρία Λητώ δεν έθεσε, σε καμία φάση της διαδικασίας, ζήτημα κύρους των όρων αυτών της σύμβασης.

52 Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο, αφού με τη σκέψη 75 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης τόνισε ότι το εφαρμοστέο επιτόκιο ήταν 1,5 %, κατέληξε, λόγω της προσαύξησης που έπρεπε να εφαρμοστεί, σε επιτόκιο 5 %, οι δε τόκοι υπερημερίας άρχισαν να τρέχουν στις 25 Οκτωβρίου 2011, δηλαδή την επαύριο της ημερομηνίας καταβολής που αναγραφόταν στο χρεωστικό σημείωμα.

53 Από τα παραπάνω συνάγεται ότι το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε ορθή εφαρμογή των διατάξεων της σύμβασης και αιτιολόγησε επαρκώς κατά νόμο την απόφασή του.

54 Συνεπώς, ο τρίτος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τέταρτου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

55 Με τον τέταρτο λόγο αναίρεσης, ο οποίος αφορά την εφαρμογή μη ορθών νομικών κριτηρίων στο πλαίσιο της εκτίμησης των αποδεικτικών στοιχείων, η εταιρία Λητώ προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο το γεγονός ότι έκρινε, με τις σκέψεις 52 έως 56 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η αναιρεσείουσα δεν είχε τηρήσει σε αρχείο τις ώρες εργασίας των απασχολούμενων προσώπων και ότι τα υποβληθέντα φύλλα χρόνου εργασίας δεν ανταποκρίνονταν στις απαιτήσεις που θέτουν οι διατάξεις της σύμβασης, μολονότι το χαρτί στο οποίο είχαν συνταχθεί τα διαβιβασθέντα εκ των υστέρων φύλλα εργασίας ήταν το επίσημο χαρτί της εταιρίας με το λογότυπό της, το οποίο επιβεβαίωνε την αυθεντικότητά τους. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε ανακριβείς διαπιστώσεις, σε παραμόρφωση του περιεχομένου των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε η εταιρία Λητώ και σε εσφαλμένο νομικό χαρακτηρισμό των εν λόγω στοιχείων.

56 Κακώς επίσης, κατά την αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τις σκέψεις 60 έως 64 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η προσκομισθείσα αλληλογραφία μεταξύ των προσώπων που απασχολούνταν στο πρόγραμμα WIH δεν ήταν σε θέση να αποδείξει τον χρόνο εργασίας που τα πρόσωπα αυτά είχαν πράγματι διαθέσει στο πρόγραμμα αυτό, αφού η αποδεικτική δύναμη της εν λόγω αλληλογραφίας προκύπτει ιδίως από το γεγονός ότι η Επιτροπή στηρίχθηκε στην αλληλογραφία αυτή για να μειώσει εκ των υστέρων το ποσό του οποίου αξίωνε την επιστροφή.

57 Η εταιρία Λητώ φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς επίσης έκρινε, με τη σκέψη 61 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι δεν απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να αναζητήσει στα παραρτήματα των υπομνημάτων που είχε υποβάλει η εταιρία Λητώ τα στοιχεία στα οποία θα μπορούσε να στηριχθεί η επιχειρηματολογία της εν λόγω εταιρίας, ενώ στη σκέψη 63 της ίδιας απόφασης βασίζεται στο γεγονός ότι το περιεχόμενο των παραρτημάτων αυτών αφορά διοικητικά ή αμιγώς οργανωτικά στοιχεία.

58 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η ανάλυση των επιλέξιμων δαπανών από το Γενικό Δικαστήριο αποτελεί μέρος της εκτίμησης των πραγματικών περιστατικών, οπότε δεν μπορεί να επανεξεταστεί από το Δικαστήριο. Εν πάση περιπτώσει, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε, στη σκέψη 61 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι δεν είχε την υποχρέωση να αναζητήσει σε ένα ογκώδες παράρτημα, το οποίο μάλιστα αφορούσε μόνο το παραδοτέο υλικό του έργου WIH, τα στοιχεία στα οποία θα μπορούσε να στηριχθεί η επιχειρηματολογία της εταιρίας Λητώ και τα οποία θα μπορούσαν να αποδείξουν την άρτια εκτέλεση του έργου αυτού.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

59 Πρέπει ευθύς εξαρχής να απορριφθούν τα επιχειρήματα που διατυπώνονται κατά των σκέψεων 52 έως 56 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, καθόσον τα επιχειρήματα αυτά, μολονότι φαινομενικά στηρίζουν τον ισχυρισμό ότι έχει παραμορφωθεί το περιεχόμενο των αποδεικτικών μέσων, συμπίπτουν με τα επιχειρήματα που διατυπώθηκαν στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου αναίρεσης και απορρίφθηκαν ήδη ως απαράδεκτα με τη σκέψη 40 της παρούσας απόφασης.

60 Όσον αφορά το επιχείρημα σχετικά με την εκτίμηση των παραρτημάτων που διαβίβασε η εταιρία Λητώ, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως προκύπτει ιδίως από τις σκέψεις 61 έως 63 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η εν λόγω εταιρία επαναλαμβάνει ουσιαστικά την επιχειρηματολογία που ανέπτυξε πρωτοδίκως.

61 Με τις εν λόγω όμως σκέψεις το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι δεν είχε την υποχρέωση να αναλύσει λεπτομερώς τα ογκώδη παραρτήματα που είχε διαβιβάσει η εταιρία Λητώ, για τον λόγο κυρίως ότι τα έγγραφα αυτά δεν μπορούσαν ούτως ή άλλως να αποδείξουν τον χρόνο εργασίας που είχε

καταναλωθεί στην πραγματικότητα για το έργο WIH. Το Γενικό Δικαστήριο πρόσθεσε ότι η αποδεικτική ισχύς της αλληλογραφίας αυτής δεν προκύπτει άλλωστε ούτε από το γεγονός ότι η Επιτροπή δέχθηκε να θεωρήσει επιλέξιμες τις ώρες εργασίας που είχαν καταχωριστεί για έναν από τους υπαλλήλους, αφού το γεγονός αυτό δεν ασκεί επιρροή επί του ζητήματος της απόδειξης των ωρών εργασίας των άλλων υπαλλήλων σύμφωνα με το σύστημα τήρησης αρχείου για τις ώρες εργασίας το οποίο προβλέπουν οι διατάξεις της σύμβασης.

62 Από τα παραπάνω συνάγεται ότι η εταιρία Λητώ, με τα επιχειρήματά της, απλώς επικρίνει τη λύση στην οποία κατέληξε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 62 και 63 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και επιδιώκει, στην πραγματικότητα, να επιτύχει απλώς και μόνο την επανεξέταση της προσφυγής που άσκησε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, πράγμα που δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση Reynolds Tobacco κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-131/03 P, EU:C:2006:541, σκέψη 50).

63 Κατά συνέπεια, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτο.

64 Όσον αφορά την αιτίαση που διατυπώνεται σε σχέση με τη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου ενέχει αντιφατικότητες, διότι η ανάλυση του περιεχομένου των διαβιβασθέντων παραρτημάτων δεν έγινε από το Γενικό Δικαστήριο, αλλά προκύπτει από τα στοιχεία που παρατέθηκαν από την Επιτροπή και δεν αμφισβητήθηκαν από την εταιρία Λητώ.

65 Κατά συνέπεια, ο τέταρτος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος.

Επί του πέμπτου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

66 Με τον πέμπτο λόγο αναίρεσης υποστηρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εκτίμηση της νομικής φύσης των φύλλων χρόνου εργασίας.

67 Η εταιρία Λητώ ισχυρίζεται ότι, αν και η υποχρέωση τήρησης χρονικών αναφορών για την περιγραφή ανά εργαζόμενο και ανά μονάδα χρόνου του έργου που παρείχε για το πρόγραμμα WIH βαρύνει βέβαια κάθε επιχείρηση, η υποχρέωση αυτή δεν θα πρέπει να φτάνει μέχρι του σημείου να ακυρώνεται το ίδιο το παρασχεθέν έργο, διότι ειδάλλως θα καθίστατο δυσανάλογη, αν όχι καταχρηστική. Δεδομένου ότι η έννοια «χρονική αναφορά» δεν έχει οριστεί ούτε με την ευρωπαϊκή νομοθεσία ούτε με τη νομολογία της Ένωσης, ο απαιτούμενος βαθμός ακρίβειας κάθε αναφοράς πρέπει να προσδιορίζεται ανά περίπτωση σύμφωνα με τις ειδικές ανάγκες.

68 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, όταν πρόκειται για συμβάσεις με αντικείμενο επιδοτούμενα προγράμματα, ο δικαιούχος έχει νομική υποχρέωση να καταχωρίζει και να δηλώνει με συγκεκριμένο τρόπο τα έξοδά του και να δικαιολογεί την επιλεξιμότητά τους. Συναφώς η Επιτροπή διευκρινίζει ακόμη ότι η παράδοση του έργου είναι εντελώς ανεξάρτητη από την υποχρέωση του εκάστοτε δικαιούχου να δικαιολογεί την επιλεξιμότητα των δαπανών του.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

69 Επιβάλλεται ευθύς εξαρχής η διαπίστωση ότι η εταιρία Λητώ περιορίζεται και πάλι στην επανάληψη των επιχειρημάτων που διατύπωσε πρωτοδίκως, πράγμα που προκύπτει ιδίως από την ανάγνωση της σκέψης 43 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

70 Επιπλέον, η εταιρία Λητώ, μολονότι επικρίνει τη συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου επικαλούμενη την αρχή της αναλογικότητας, δεν παραθέτει καμία συγκεκριμένη σκέψη της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης που να μπορεί να στηρίξει την επίκριση αυτή.

71 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να επιτελέσει το έργο που του έχει ανατεθεί στο πλαίσιο των αιτήσεων αναίρεσης και να ασκήσει τον έλεγχο νομιμότητας (βλ. διάταξη Greinwald κατά Wessang, C-608/12 P, EU:C:2014:394, σκέψη 28).

72 Συνεπώς, ο πέμπτος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

Επί του έκτου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

73 Με τον έκτο λόγο αναίρεσης, με τον οποίο προβάλλεται ότι έχουν προσβληθεί το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη και οι δικονομικοί κανόνες που διασφαλίζουν τα δικαιώματα άμυνας και ισότητας των όπλων μεταξύ των αντισυμβαλλόμενων μερών, η εταιρία Λητώ προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι έκρινε τελείως αυθαίρετα, με τη μεν σκέψη 56 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι τα φύλλα χρόνου εργασίας που είχε υποβάλει η εταιρία Λητώ με τα παραρτήματά της δεν ανταποκρίνονταν στις απαιτήσεις που θέτουν οι διατάξεις της σύμβασης, με τη δε σκέψη 63 της ίδιας αυτής απόφασης, ότι από τα φύλλα αυτά δεν αποδεικνυόταν ο χρόνος εργασίας που είχε πράγματι διατεθεί στο πρόγραμμα WIH.

74 Επειδή η Επιτροπή θεώρησε μονομερώς ότι από τα προσκομισθέντα φύλλα χρόνου εργασίας δεν αποδεικνυόταν ο χρόνος εργασίας που είχε πράγματι διατεθεί στο εν λόγω πρόγραμμα και επειδή το Γενικό Δικαστήριο, βασιζόμενο στους συμβατικούς όρους, δέχθηκε τη συλλογιστική αυτή, η εταιρία Λητώ περιήλθε σε μειονεκτική θέση έναντι του θεσμικού αυτού οργάνου, το οποίο είναι εν προκειμένω κριτής και κρινόμενος. Κατά την αναιρεσείουσα, οι συμβατικοί όροι αυτοί είναι συνεπώς καταχρηστικοί και αντιβαίνουν στην αρχή της αναλογικότητας.

75 Η Επιτροπή θεωρεί ότι το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε δεόντως, βάσει των διατάξεων της σύμβασης που δεσμεύουν αμφότερα τα μέρη, το σύνολο των αποδεικτικών στοιχείων που τέθηκαν υπόψη του και σεβάστηκε τα δικαιώματα άμυνας και την αρχή της ισότητας των όπλων μεταξύ των διαδίκων.

76 Όσον αφορά την ένσταση καταχρηστικότητας των όρων της σύμβασης και της αντίθεσής τους προς την αρχή της αναλογικότητας, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι ισχυρισμοί αυτοί προβάλλονται για πρώτη φορά στο στάδιο της αναίρεσης, οπότε πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτοι.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

77 Όσον αφορά τον έκτο λόγο αναίρεσης, ο οποίος βάλλει εκ νέου κατά των σκέψεων 56 και 63 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, οι οποίες αποτέλεσαν ήδη αντικείμενο ανάλυσης στο πλαίσιο του δεύτερου και του τέταρτου λόγου αναίρεσης, αρκεί η υπόμνηση ότι το Γενικό Δικαστήριο έλαβε υπόψη του την αλληλογραφία που προσκόμισε η εταιρία Λητώ ως αποδεικτικό στοιχείο, αλλά την έκρινε ανεπαρκή, διότι, με βάση την αλληλογραφία αυτή, δεν ήταν δυνατό να αποδειχθεί, σύμφωνα με τις διατάξεις της σύμβασης, ο χρόνος εργασίας που είχαν διαθέσει στην πραγματικότητα στο πρόγραμμα WIH οι υπάλληλοι της εταιρίας Λητώ.

78 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι εξέδωσε αυθαίρετη απόφαση κατά παράβαση των απαιτήσεων που θέτει το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη.

79 Όσον αφορά την αιτίαση ότι οι διατάξεις της σύμβασης είναι δυσανάλογες, αν όχι καταχρηστικές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η εταιρία Λητώ δεν έθεσε, σε κανένα στάδιο της δίκης, θέμα κύρους των διατάξεων της σύμβασης που έχουν εφαρμογή μεταξύ των διαδίκων.

80 Η εταιρία Λητώ, υποστηρίζοντας στο πλαίσιο της υπό εξέταση αίτησης αναίρεσης, ότι οι διατάξεις αυτές της σύμβασης είναι καταχρηστικές και αντίθετες προς την αρχή της αναλογικότητας, προβάλλει για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ισχυρισμό που δεν διατύπωσε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

81 Η αναιρετική αρμοδιότητα του Δικαστηρίου όμως περιορίζεται καταρχήν στον έλεγχο της νομικής λύσης που δόθηκε κατόπιν της εξέτασης από το δικαστήριο της ουσίας των λόγων και επιχειρημάτων που προβλήθηκαν ενώπιόν του (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση Sison κατά Συμβουλίου, C-266/05 P, EU:C:2007:75, σκέψη 95 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

82 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο έκτος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος.

Επί του έβδομου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

83 Με τον έβδομο λόγο αναίρεσης, ο οποίος αφορά πλάνη περί το δίκαιο κατά την εκτίμηση της νομικής φύσης των μεθόδων επιμέτρησης του κόστους, η εταιρία Λητώ, αφού υπενθυμίζει τις διάφορες μεθόδους υπολογισμού των επιλέξιμων δαπανών, ισχυρίζεται ότι το χρεωστικό σημείωμα πρέπει να ακυρωθεί, διότι δεν ελήφθη υπόψη συναφώς η μέθοδος full cost flat rate, κατά την οποία αφαιρούνται από τις συνολικές δαπάνες οι κατ' αποκοπή γενικές δαπάνες.

84 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η επιχειρηματολογία της εταιρίας Λητώ δεν κλονίζει την ορθότητα της συλλογιστικής που ακολούθησε το Γενικό Δικαστήριο στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

85 Πρέπει να τονιστεί, όπως προκύπτει από τη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η ανταγωγή της Επιτροπής στηριζόταν, πρώτον, στην αθέτηση από την εταιρία Λητώ της υποχρέωσής της να τηρεί φύλλα χρόνου εργασίας σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α', των γενικών όρων της σύμβασης, και, δεύτερον, στο γεγονός ότι η εταιρία Λητώ εσφαλμένως στηρίχθηκε στη «μέθοδο συνολικών δαπανών» για τον υπολογισμό των έμμεσων δαπανών για το πρόγραμμα WIH.

86 Δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε, με τις σκέψεις 47 έως 64 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η ανταγωγή ήταν βάσιμη για τον πρώτο από τους παραπάνω λόγους, δεν ήταν αναγκαία η ανάλυση του επιχειρήματος που στηριζόταν στη μέθοδο συνολικών δαπανών.

87 Επομένως, η αιτίαση που διατυπώνει η εταιρία Λητώ σε σχέση με την εκτίμηση της νομικής φύσης των μεθόδων επιμέτρησης του κόστους πρέπει να απορριφθεί, καθόσον δεν μπορεί να επισύρει την εξαφάνιση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

88 Επομένως, ο έβδομος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής.

Επί του όγδοου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

89 Με τον όγδοο λόγο αναίρεσης, η εταιρία Λητώ προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο δεν έκρινε καταχρηστική τη συμπεριφορά της Επιτροπής, η οποία ζήτησε την επιστροφή των καταβληθέντων ποσών, ενώ είχε αναγνωρίσει, με το έγγραφο της 24ης Μαΐου 2011, ότι για το πρόγραμμα WIH είχε καταβληθεί μόνιμη και αποτελεσματική εργασία. Κατά την εταιρία Λητώ, το γεγονός ότι η ίδια δεν μπόρεσε να παραδώσει τα φύλλα χρόνου εργασίας κατά τη διενέργεια του ελέγχου δεν μπορεί να εξομοιωθεί με αθέτηση μιας σημαντικότατης υποχρέωσης που απέρρεε από τη σύμβαση και συνίστατο στην παράδοση του έργου WIH.

90 Η Επιτροπή εκτιμά ότι οι διατάξεις της σύμβασης, τις οποίες προσυπέγραψε οικειοθελώς η εταιρία Λητώ κατά τη σύναψη της σύμβασης, δεν είναι ούτε καταχρηστικές ούτε αντίθετες προς την αρχή της αναλογικότητας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

91 Επιβάλλεται ευθύς εξαρχής η διαπίστωση ότι η εταιρία Λητώ, με τον όγδοο λόγο αναίρεσης, απλώς επαναλαμβάνει τα επιχειρήματα που ανέπτυξε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, χωρίς μάλιστα να παραθέτει τα επικρινόμενα σημεία της απόφασης των οποίων ζητείται η αναίρεση ή τα νομικά επιχειρήματα που μπορούν να στηρίξουν συγκεκριμένα το αναιρετικό αυτό αίτημα. Επομένως, η εταιρία Λητώ επιδιώκει, στην πραγματικότητα, να επιτύχει απλώς και μόνο την επανεξέταση της προσφυγής που ασκήθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, πράγμα που δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση Eurocoton κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-76/01 P, EU:C:2003:511, σκέψεις 46 και 47).

92 Κατά συνέπεια, ο όγδοος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

93 Εν πάση περιπτώσει, το επιχείρημα αυτό πρέπει επίσης να απορριφθεί ως αβάσιμο.

94 Συγκεκριμένα, πρέπει να τονιστεί ότι, σύμφωνα με πάγια νομολογία, κατάχρηση εξουσίας υφίσταται όταν ένα θεσμικό όργανο ασκεί την αρμοδιότητά του με αποκλειστικό, ή τουλάχιστον πρωταρχικό, σκοπό άλλον από αυτόν που επικαλείται ή με σκοπό την καταστρατήγηση διαδικασίας που προβλέπεται ειδικά από τη Συνθήκη για την αντιμετώπιση των συγκεκριμένων περιστάσεων (αποφάσεις Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου, C-84/94, EU:C:1996:431, σκέψη 69, Windpark Groothusen κατά Επιτροπής, C-48/96 P, EU:C:1998:223, σκέψη 52, και Swedish Match, C-210/03, EU:C:2004:802, σκέψη 75).

95 Επομένως, η κατάχρηση εξουσίας αποτελεί ένα από τα στοιχεία που λαμβάνει υπόψη ο δικαστής της Ένωσης για να εκτιμήσει τη νομιμότητα της πράξης κατά της οποίας έχει ασκηθεί προσφυγή ακύρωσης βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ (βλ. συναφώς απόφαση Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, EU:C:1970:114, σκέψη 3).

96 Αντίθετα, στο πλαίσιο προσφυγής που ασκείται βάσει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ, ο προσφεύγων μπορεί να προσάψει στο αντισυμβαλλόμενο θεσμικό όργανο μόνο παραβάσεις των διατάξεων της σύμβασης ή παραβιάσεις του δικαίου που διέπει τη σύμβαση (βλ. συναφώς απόφαση Επιτροπή κατά Zoubek, 426/85, EU:C:1986:501, σκέψη 11).

97 Επομένως, ο λόγος ακύρωσης με τον οποίο προβάλλεται ότι η Επιτροπή έχει ενεργήσει κατά κατάχρηση εξουσίας και με τον οποίο επιδιώκεται να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί της νομιμότητας της προσβαλλόμενης πράξης από την άποψη των κανόνων της Συνθήκης πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

98 Εντούτοις, αν ο όγδοος λόγος αναίρεσης θεωρηθεί ότι έχει την έννοια ότι αφορά την καταχρηστική συμπεριφορά της Επιτροπής στο πλαίσιο των συμβατικών της σχέσεων με την εταιρία Λητώ, πρέπει να τονιστεί ότι η εταιρία Λητώ δεν αμφισβήτησε σε κανένα στάδιο της δίκης την ορθότητα είτε της ερμηνείας των διατάξεων της σύμβασης στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 48 έως 53 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης είτε των στοιχείων της Επιτροπής ως προς το ύψος του ποσού του οποίου ζητείται η επιστροφή, πράγμα που προκύπτει από τη σκέψη 65 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

99 Επιπλέον, ούτε ο ισχυρισμός της εταιρίας Λητώ ότι η παράδοση του έργου WIH συνιστά στην πραγματικότητα τη βασική υποχρέωση που απορρέει από τη σύμβαση μπορεί να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι η συμπεριφορά της Επιτροπής ήταν καταχρηστική, αφού το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε, με τη σκέψη 64 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η εταιρία Λητώ είχε αθετήσει την υποχρέωσή της να τηρεί φύλλα χρόνου εργασίας και αρχείο για τις ώρες εργασίας του προσωπικού σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α', των γενικών όρων της σύμβασης.

100 Κατά συνέπεια, ο όγδοος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος και, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμος.

Επί του ένατου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

101 Με τον ένατο λόγο αναίρεσης, ο οποίος αφορά την έλλειψη αιτιολογίας, η εταιρία Λητώ προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν δέχθηκε ότι το χρεωστικό σημείωμα δεν περιέχει καμία τεκμηρίωση, αφού η παραπομπή στα ηλεκτρονικά μηνύματα της 24ης Μαΐου 2011 και της 17ης Αυγούστου 2011 δεν αποτελεί συναφώς επαρκή αιτιολογία.

102 Η Επιτροπή θεωρεί ότι τα επιχειρήματα της εταιρίας Λητώ πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

103 Με τον ένατο λόγο αναίρεσης, η εταιρία Λητώ προσάπτει κατ' ουσία στο Γενικό Δικαστήριο ότι παρέλειψε να αποφανθεί επί του δεύτερου λόγου ακύρωσης που είχε προβάλει πρωτοδίκως με την προσφυγή της και ο οποίος αφορούσε την έλλειψη αιτιολογίας του χρεωστικού σημειώματος.

104 Πρώτον, πρέπει να τονιστεί ότι το επιχείρημα που προβάλλεται βάσει του άρθρου 296 ΣΛΕΕ σχετικά με την έλλειψη αιτιολογίας δεν μπορεί να γίνει δεκτό στο πλαίσιο προσφυγής ή αγωγής που έχει ασκηθεί σύμφωνα με το άρθρο 272 ΣΛΕΕ.

105 Δεύτερον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Γενικό Δικαστήριο, κατά την ανάλυση του βασίμου της ανταγωγής, προέβη, με τις σκέψεις 65 έως 69 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, σε εξακρίβωση της ορθότητας του υπολογισμού του ποσού που αξίωνε η Επιτροπή, βασιζόμενο στα στοιχεία της Επιτροπής, των οποίων η ορθότητα δεν είχε πάντως αμφισβητηθεί από την εταιρία Λητώ.

106 Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε, με τις σκέψεις 70 έως 72 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η Επιτροπή είχε προσδιορίσει δεόντως τις προϋποθέσεις επιστροφής και την ημερομηνία πληρωμής των ποσών των οποίων αξίωνε την επιστροφή, καθόσον οι προϋποθέσεις αυτές και η εν λόγω ημερομηνία προέκυπταν τόσο από το έγγραφο της 24ης Μαΐου 2011 όσο και από τις ενδείξεις που περιείχε το ίδιο το χρεωστικό σημείωμα υπό την επικεφαλίδα «Προϋποθέσεις καταβολής».

107 Από τα παραπάνω συνάγεται ότι καμία νομική πλάνη ως προς την υποχρέωση αιτιολόγησης δεν μπορεί να καταλογιστεί στο Γενικό Δικαστήριο και συνεπώς ο ένατος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δέκατου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

108 Με τον δέκατο και τελευταίο λόγο αναίρεσης, ο οποίος αφορά την παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, η εταιρία Λητώ προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν δέχθηκε ότι η Επιτροπή επέβαλε ως κύρωση, σε σχέση με απλώς τυπικές αποκλίσεις από τη φερόμενη ως ορθή διαδικασία, την αναζήτηση, μετά την παρέλευση πέντε ετών από το κλείσιμο του προγράμματος για το σχέδιο WIH, των καταβληθέντων ποσών, παρά το γεγονός ότι η ερευνητική εργασία είχε πραγματοποιηθεί καλόπιστα και η χρηματοδοτική συνδρομή είχε εισπραχθεί σύμφωνα με τις συμβατικές υποχρεώσεις.

109 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι αντικείμενο της διαφοράς δεν είναι η εκτέλεση του έργου WIH από την εταιρία Λητώ, αλλά η τήρηση από την εταιρία αυτή των υποχρεώσεων που είχε σε σχέση με τον προσδιορισμό των επιλέξιμων δαπανών. Εξάλλου, η Επιτροπή δεν δέχεται ότι δημιούργησε στην εταιρία Λητώ οποιαδήποτε βάσιμη προσδοκία.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

110 Όσον αφορά την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, όπως αυτή προκύπτει από τη νομολογία που υπενθυμίστηκε παραπάνω στη σκέψη 27, αρκεί η διαπίστωση ότι η εταιρία Λητώ φέρει το βάρος να αποδείξει με ποιον τρόπο η Επιτροπή τής δημιούργησε προσδοκίες σχετικά με την εφαρμογή διαφορετικών μεθόδων προσδιορισμού των επιλέξιμων δαπανών από τις μεθόδους που είχαν συμφωνηθεί με τη σύμβαση.

111 Επομένως, το σχετικό επιχείρημα της εταιρίας Λητώ πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

112 Όσον αφορά την προθεσμία εντός της οποίας η Επιτροπή μπορεί να αξιώσει την επιστροφή των καταβληθέντων ποσών, πρέπει να τονιστεί, όπως προκύπτει από τη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η Επιτροπή, αφού μπορεί, σύμφωνα με το άρθρο 17, παράγραφος 1, των γενικών όρων της σύμβασης, να διεξαγάγει οικονομικό έλεγχο σε έναν από τους συμμετέχοντες στο επίμαχο πρόγραμμα εντός πενταετούς προθεσμίας από την ολοκλήρωση του προγράμματος, μπορεί κατά μείζονα λόγο να αξιώσει εντός της προθεσμίας αυτής την επιστροφή των καταβληθέντων ποσών.

113 Επιπλέον, η εταιρία Λητώ, επικαλούμενη την καλόπιστη εκτέλεση των ερευνητικών εργασιών στο πλαίσιο του προγράμματος WIH, επιχειρεί και πάλι να συγκαλύψει το γεγονός ότι η προκείμενη διαφορά έχει ως μόνο αντικείμενο την κατά την Επιτροπή αθέτηση της υποχρέωσης τήρησης φύλλων χρόνου εργασίας και αρχείου για τις ώρες εργασίας του προσωπικού, υποχρέωση που προβλέπεται από το άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α′, των γενικών όρων της σύμβασης.

114 Επομένως, τα επιχειρήματα της εταιρίας Λητώ πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα.

115 Κατά συνέπεια, ο δέκατος και τελευταίος λόγος αναίρεσης που προβάλλει η εταιρία Λητώ πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

116 Από όλα τα παραπάνω προκύπτει ότι κανείς από τους λόγους αναίρεσης που προβάλλει η εταιρία Λητώ δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.

117 Κατά συνέπεια, η αίτηση αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί εξ ολοκλήρου.

Επί των δικαστικών εξόδων

118 Δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναίρεσης είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων. Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η εταιρία Λητώ ηττήθηκε και η Επιτροπή έχει ζητήσει την καταδίκη της στα δικαστικά έξοδα, η εταιρία αυτή πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαίνεται:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναίρεσης.

2) Καταδικάζει τη Λητώ Μαιευτικό Γυναικολογικό και Χειρουργικό Κέντρο ΑΕ στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)